Р Е Ш Е Н И Е
№ 44957

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков
ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12404** по описа за **2026** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], чрез адв. Неврокопски, срещу решение № 3215/23.08.2026 г., постановено по НАХД № 6471/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 134-ти състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление № 22-2600083/01.04.2026г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 800 евро на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В жалбата са развити съображения за отмяна на съдебния акт поради постановяването му в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Наведени са възражения за неправилно прилагане на материалния закон и несъответствие с установената съдебна практика. Посочено е, че Протокол № ПР2547276/22.01.2026г. не е надлежно връчен на касатора, както и че всички дванадесет наказателни постановления са връчени с едно препоръчано писмо на лице, което е неизвестно на дружеството и не притежава представителна власт. Счита, че е нарушен принципа „ne bis in idem“, тъй като се касаело за едно и също административно нарушение, извършено с едно деяние. Посочва още, че не дължи изпълнение на предписанието съгласно чл. 404, ал.3 от КТ, тъй като от служителя е предявен иск пред съда. Претендира разноски по списък.

Ответникът – Директорът на дирекция „Инспекция по труда – С., редовно призован, чрез юрк. Б. моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.
Прокурорът от Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.
Административен съд София-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.
Районният съд е установил следната фактическа обстановка:
В периода от 13.08.2025г. до 10.10.2025г. била извършена проверка от св. Е. Г., Н. В. и А. Б. - главни инспектори при ДИТ-С. по спазване на трудовото законодателство от страна на дружеството – жалбоподател. По време на извършената проверка, резултатите от която били обективирани в протокол № ПР 2533076/10.10.2025г., били констатирани редица нарушения, като на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ на дружеството били дадени задължителни предписания, с конкретно определени срокове, вкл. и посоченото в т.1: в качеството си на работодател „Фюжън индъстри“ ЕООД в срок до 06.11.2025г. да изплати договореното и начислено трудово възнаграждение за м. август 2024г. на служителите А. К. К. – гл. счетоводител, В. М. К. – пазач, И. Л. К.- пазач, П. С. Р. -ръководител транспорт, Р. Н. С. – пазач, Х. Б. Докторова – счетоводител, Х. Й. Х. – гл. инженер, М. Р. П. – машинен оператор, С. Алим Ч. – машинен оператор, съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. П. било връчено на упълномощен представител на дружеството на 10.10.2025г. Същото не било обжалвано в законово определения срок и влязло в законна сила. На 22.01.2026г. в ДИТ – С. била извършена последваща проверка по изпълнението на дадените задължителни предписания в хода на която било констатирано, че даденото задължително предписание под №1 в протокол № 2533076/10.10.2025г. не е изпълнено в цялост в указания срок. Резултатите от последващата проверка били обективирани в протокол № ПР 2547276/22.01.2026г. За съставения протокол дружеството било уведомено по реда на чл. 18а, ал. 9 от АПК. На база на направените в хода на проверката констатации св. Е. Г. – на длъжност главен инспектор в ДИТ – С. намерила, че дружеството е извършило нарушение на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, за което в присъствието на упълномощен представител на дружеството – адв. Неврокопски и свидетели съставила срещу „Фюжън индъстри“ ЕООД АУАН № 22-2600083/04.02.2026г. В така съставения АУАН била посочена дата на извършване на нарушението – 07.11.2025г. Препис от АУАН бил връчен на упълномощеното лице и бил подписан без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44 от ЗАНН. Въз основа на съставения АУАН било издадено и атакуваното Наказателно постановление (НП) № 22-2600083/01.04.2026г., издадено от Директор „Инспекция по труда“ – С., с което за нарушение и на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 800,00 евро. Същевременно по молба на П. С. Р. било образувано ЧГД 464/2026г. по описа на РС Плевен и бил издаден изпълнителен лист въз основа на който срещу дружеството – въззивник било образувано изпълнително дело. На 21.04.2026г. до дружеството била изпратена покана за доброволно изпълнение. На 26.06.2026г. между Р. и дружеството била постигната спогодба.
Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в

срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.
Настоящият касационен състав споделя изводите на районния съд за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство. По делото са налице доказателства за надлежното връчване на относимите документи – Протокол № ПР 2533076/10.10.2025г., Протокол №ПР 2547276/22.01.2026г., АУАН № 22-2600083/04.02.2026г. и Наказателно постановление № 22-2600083/01.04.2026г., поради което не се установяват нарушения, обуславящи отмяна на наказателното постановление.
Настоящият състав приема за неоснователно възражението на касатора за нарушение на принципа „ne bis in idem“ поради издаването на дванадесет наказателни постановления за нарушения по чл. 415, ал. 1 КТ. Обстоятелството, че с отделните наказателни постановления е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството на едно и също правно основание, не обуславя само по себе си идентичност на административните нарушения. Преценката следва да се извърши с оглед фактическото описание на всяко нарушение и съдържанието на неизпълненото задължително предписание. В случая отделните наказателни постановления се отнасят до неизпълнение на предписания за изплащане на трудови възнаграждения за различни периоди, за различен брой работници и служители, както и за изплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Тези различия следва да бъдат съобразени при преценката дали е налице тъждество на фактическото деяние, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност. При установените по делото обстоятелства, че процесното наказателно постановление санкционира неизпълнение на конкретно предписание, различно по предмет от предписанията, послужили като основание за издаване на останалите наказателни постановления, не се установява повторно санкциониране за едно и също фактическо деяние.
Неоснователни са и доводите на касатора във връзка с приложението на чл. 404, ал.3 от КТ. Съгласно тази разпоредба когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. В случая предписанието е дадено с протокол от 10.10.2025г., а искът е предявен през 2026г., видно от изпълнителен лист от 11.03.2026г. Поканата за доброволно изпълнение е от 21.04.2026г., а процесното НП е издадено на 01.04.2026г. Това, че на 26.06.2026г. е сключена спогодба относно изпълнение на задълженията на дружеството към П. Р., не означава, че дружеството към 01.04.2026г. не е дължало изпълнение на предписанието. Ако същото беше изпълнено, не би се стигнало и до водене на гражданско дело, респ. на изпълнително производство. Двете производства имат различен предмет, като изпълнителното производство е насочено към удовлетворяване на вземането на кредитора, а административнонаказателната отговорност по чл. 415, ал. 1 КТ произтича от неизпълнението на задължителното предписание в определения срок. Ето защо, при установено неизпълнение на влезлите в сила предписания в определения срок, административнонаказателният орган правилно е ангажирал отговорността на дружеството по чл. 415, ал. 1 КТ, а районният съд законосъобразно е потвърдил наказателното постановление. Дори към момента тези възнаграждения да са платени, това не освобождава касатора от административно-наказателната отговорност, която е за нарушение на просто извършване и не засяга въпроса за настъпили или не вредни последици.
По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, поради

което същото следва да бъде оставено в сила.
С оглед изхода на делото и на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН на Дирекция „Инспекция по труда“ С. се дължи юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 67 евро, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.
По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63в ЗАНН Административен съд - София-град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3215/23.08.2026 г., постановено по НАХД № 6471/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 134-ти състав.
ОСЪЖДА „ФЮЖЪН ИНДЪСТРИ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. Н. да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ С. сумата от 67 евро юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.